

K.R. Valgaeren

Engelenlust

Memoires van een necrofiel

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Voor Katrien

'THE VOICE OF SALOMÉ: Ah! I have kissed thy mouth, Jokanaan. I have kissed thy mouth. There was a bitter taste on thy lips. Was it the taste of blood...? But perchance it was the taste of love... They say that love has a bitter taste... but what of that? What of that? I have kissed thy mouth, Jokanaan.'

— *Salomé. A Tragedy in One Act* van Oscar Wilde,
vertaald uit het Frans door Lord Alfred Douglas

'The more I talked to these people, the more I realised necrophilia makes sense for me. The reason I was having a problem with it was because I couldn't accept myself. I was still trying to live my life by other people's standards. To accept it was peace. These people who are always trying to change me only helped me get myself more in touch with my feelings.'

— Karen Greenlee

*'It was many and many a year ago,
In a kingdom by the sea,
That a maiden there lived whom you may know
By the name of Annabel Lee;
And this maiden she lived with no other thought
Than to love and be loved by me.'*

— *Annabel Lee* van Edgar Allan Poe

I

RAVENGIRL, ZOALS AFGESPROKEN VOLGT hier het verhaal van het dode lichaam dat jij binnenkort zult bezitten.

Mijn verhaal.

Ik heb ervoor gekozen om jou deze tekst niet in een digitaal bestand te bezorgen, om redenen die ik via het chatkanaal – wat een gedrocht van een woord! – reeds heb aangehaald, maar die ik graag even recapituleer.

Ik ben een man wiens levenspad zich bevindt tussen de spreekwoordelijke zomer en de naderende herfst. Daardoor werden mijn kinderjaren niet verspild aan zoemende computerschermen of inhoudsloze televisietoestellen, maar wel aan het geschreven woord en de boekdrukkunst, die daarmee gepaard gaat. Zelfs wanneer het weer goed genoeg was om naar buiten te gaan om voor onbestemde tijd in afzondering te wandelen door het heuvelige landschap waarin ik opgroeide. Doe geen moeite om op zoek te gaan naar dat pastorale tafereel. Het bestaat niet meer, tenzij onder de fundamenteën van de esthetisch verwerpelijke verkaveling die je er nu aantreft. Maar dat ik ben opgegroeid in een era zonder computers is slechts een deel van de reden waarom ik ervoor gekozen heb om mijn levensgeschiedenis met de hand te

schrijven. Ik heb altijd al willen vertoeven in een verleden waar ik nooit deel van heb uitgemaakt. Een verleden waarin de schoonheid primeerde en niet het functionele, een verleden waarin er tijd was om vol bewondering en met ingehouden adem de manier te observeren waarop de parelende inkt gestaag wordt opgenomen door de vezels van kwalitatief papier, een verleden waarin er tijd was om naar een zonsondergang te kijken zonder zich zorgen te hoeven maken over de dingen die nog moesten gebeuren voor het definitieve einde van de dag aangebroken was.

Zo'n verleden heeft nooit bestaan, tenzij in de kunsten. Maar dat wil niet zeggen dat ik er niet naar kan verlangen, al is het slechts omdat zijn tempo de metronoom is van mijn gedachten. En om dat tempo aan te houden, is de pen het aangewezen instrument, niet het toetsenbord.

Natuurlijk weet ik dat RavenGirl een pseudoniem is en ik begrijp waarom je anoniem wil blijven. Jouw echte naam hoeft ik ook niet te weten. Met die schuilnaam verwijst je op originele wijze naar de grote dichter voor wie de Dood een muze was en die in zijn verbeelding onze soortgenoot wilde zijn. Die verwijzing was een voldoende reden om er al die weken geleden op te klikken. Als leek van het digitale universum had ik nooit durven te hopen om zo een gelijkgestemde ziel tegen te komen. Maar, zoals Bredero zei: 't Kan verkeren.' Of, indien je de versie van Hooft prefereert: 'Verkeren kan 't.'

Toegegeven, ik wist dat ik niet de enige was wiens lusten zijn voorbehouden aan hen die van ons zijn heengegaan, maar het vergde enige manhaftigheid om een gesprek aan te gaan met iemand die mijn morbide voor-

keur deelt. Sinds de jaren van mijn seksuele gewaarwording heb ik nooit met een levende ziel gesproken over datgene wat anderen een 'perversie' noemen. Tot ik jou leerde kennen. . .

Ik stond erop dat je mij eerst beter leerde kennen, alvorens je met mijn lijk de liefde zult bedrijven, alvorens je bezit zult nemen van mijn restanten. Jij achtte dat onnodig en ik begrijp ook waarom. Onze gewillige subjecten blijven immers vaak naamloos en hun verleden bestaat slechts in de herinnering van mensen die hen bij leven en welzijn hebben gekend. Maar ik vraag je om voor mij een uitzondering te maken. Ik wil niet dat je het lichaam van ondergetekende slechts voor jouw hunkeringen gebruikt. Ik wil dat dit lichaam voor de eerste keer – en voor de laatste keer – wordt bemind.

En daarom ben ik jou, RavenGirl, bijzonder dankbaar dat je deze bladzijden grondig leest. Ik besef dat ik niet in staat zal zijn om te controleren of je deze beknopte biografie daadwerkelijk hebt doorgenomen. Maar intussen heb ik jou voldoende leren kennen om te weten dat je nieuwsgierigheid de overhand zal nemen.

Straks, wanneer ik heb neergeschreven wat verteld moet worden, doe ik uit de doeken hoe jij binnenkort in optimale omstandigheden de liefde met mij kunt bedrijven.

Maar eerst mijn verhaal.

Zullen we beginnen?